BIBLIOTECA MARCEL·LÍ DOMINGO
Recull de premsa local i comarcal

RUMBS, EXPOSICIONS I ARTISTES

AL CURS 86 - 87

Passaren, una a una, les fulles dels vells jorns del calendari.
A la memòria resten sols els cims de les muntanyes de l'ahir.
Acolliran aquestes pàgines, vivintn la remor jolosa de la festa,
uns noms, una obra, un breu record a tanta vida intensa.

BENET ESPUNY

Un paisatge en repòs, algàlies obscures de fredors, verd tendre el prat de curta vida, un blanc panic de neus tacant ressaca amb daurades el blau negrós de la muntanya. El mòn ha restat quiet: Islàndia.

Un univers ben diferent a sequedats de terra nostra sorprenia el pintor i l'amaravà amb llums i tons de veus no vistes/oides.

Ha subjectat l'artista el mòn amb els consers de les clarors de matinada, les vibracions mes altes de mogdis ha enriquit el quadre amb opulències de crepuscle.

Havia vist l'autor néixer la llum i viure entre palaus romans de claredats daurades, a un vell paisatge historic florentí i al llagua de Venècia.

Després, Europa i devaxa altra serietat i una altra festa; América, el pintar excessos de New York, càlids colors del Sud a un paisatge que fou una fora llarga Espanya.

Totalmèn d'un estiu, però, no fou res mès que Islàndia.

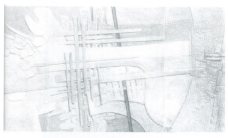

CÓRDOBA

Un primer dia fou la vocació, llama que neix amb prompte i que ningú ha pogut res devig de fer la claredat al mòn que hom habita.

Fou necessari un dur treball per abraçar amb gest amic un univers de formes, expansiu, que l'omplia a vessar i satisfeia l'anima.

Cada hora un mar de prohibicions i atreviments, ni una sola jornada igual a l'altra, cap edèfit monòton lancava ombra sobre les esplendors, estranyes llums i ombres vers mes-nos.

El feia vosacció pastor de somnis, afany de vèncer la trista pesantor de la matèria, guiava el nomats d'imatges d'un propi univers pàlacic.

Es feu oreera de camins l'art viu de la pintura, tomult dels dissers i les coses, i era en l'home un llem desviure el limitat paisatge de la infancia.

Arribaren les formes germinals restades al silenci de la nit dels temps, descobertes en l'ombra planeta antic encara orfe de miradas.

ESCODA

Silenci al camp de la garriga. Atetejar seta cel blau del viu oceàl que ella en canti a l'alba un himne d'alegria. Silenci al camp.

La terra és dura sota l'arbre sec que entre marogdes i entre argents mostra sobre la roca de negrors el verd primer de la codilla.

Un anhel d'aigua ràpidament camplit. Ànsy de la humitat que ha d'obrevel riu, ar gris i negre al seu voltor, aprú entre la folla austera, la jovenitut en verds de fòl de l'olea.
Silenci al camp.

Espiava del dia la primera llum, sortida del sol ofi s'amaxava de la dolça requesa, malenconiosa veu, del cel de pedra.
Ha saledat, l'hivern, la taca blanca de la neu que omo el cim de la muntanya alta.

Ha escoltat i sofert tades veus del vent que perdinaven furtosament la seva calledera, mès ha restat tranquil, fidel amic que sosta d'ajudar l'home.

MARQUÉS

Ha paisatjat el mòn de la pintura, plantant un homenatge a cada nom.

Definidor d'absències, el silenci del quadre s'omplia de records.

Quants noms, quantes maneres de pintar néixen la llisanga, del viu sobre tela, del cau fer?

Ha vist el mòn amb ulls on els dissers vivents i les coses dels coses pecavel llargament.

Omple el present i el futur mira amb fantasia i sensibilitat, el passat du camí de rodaleses i mesures per mediar lo i agrair el consell.

Al camp i a la ciutat de la nacció mès gran americana un camí, en llarg pensés, es produeix.

Pur element, verd vegetal rogout a l'aigua, llanga el renoblar quan l'Abril camina la sangh vernal.

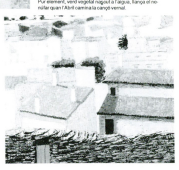

PAISANS MONSALVATJE

El poble és quiet, brillant la claredat d'emblanquinades cases, tot el perfum del mar omple els carrers. Càlidetut a l'anima.

Un blanc repòs d'estiu, on onda fortament el roig o el verd d'alguna porta.

L'aigua marina té un blau ovarat, un gris que magnífica plenitudts de sol.

Per la finestra oberta entra i posseja la claror tota la sala.

La roca, emporja de negrors, dins la llum poderosa, sarsyata llinda al sommar lque el mar, pendent se en la clarur, propinos.

Es hora sempre de repòs, feta la circumstància material símbol de vida interna.

Sobre la taula del jardí triomfa feliç un tema de natura morta.

El mar i la quietud, paisatge de marnes esplendors, pennina l'àrem.

QUERALT

Proposa al mòn de tots el seu mòn propi, un silenci invertat.

El gest ens comunica un altre, secret dosor de la realitat mès fonda, trobada en l'atenència del detall.

Qui ens dòna al piano vetusta la morta melodia?

Qui treu a fora el seu malenconòs missatge?

Són motlles vells de l'antiquari plens d'enyorances del passat, taula de marbre i seients de bogà d'ardis: calè dòlcet.

Interiors són que recorda guardes de passades vides, motlles d'estils antics i diferents, línies de paisatge sagier, vivint esta un sol sempre novell.

Parla l'autor de sentiments seguint una pintura d'estil primitiu: un dibuix viu, color terres estràbiciles, llunyel primitiu de dandaiss de l'Academia com del jòc excessiu. Ilumina, de la impressió.

Malenconòsa, l'antiga habitació s'omple de nova vida.

RODRIGUEZ AMAT

Fou un punt d'S lusòl el començament, gest que acompanya un test pensar, un fer antic, un viure nou.

Cercave joventut formes constants, entità de qualsevol moment, esperes de la gràcia.

Va dosar finalment una obra guanyadora, victòria i símbol per igual, visitte ja la flor de la collita a la nosea de la jove branca.

Hi havia, al seu moment, flexible enterinment per agropar se a irregulars figures, amb abstracció o sens ella, el tramst geomètric com una partitura de notes inventades.

Ha copsat finalment el pintor els grans rítmes del viure dels dissers i les coses, llum de transgendir les lòis de la natura.

Imatges sens repòs, nascudes amb la llum, incerta la figura, paisatges-les seca quadres.

SALA

Do sòn gomen intem, de quina audàcia que fantasia habita, ens va la pert irrebutòlim, vertiaduts part, d'a-questadava?

Són necessàries al pintor motles audàcies, no gens comunes condicions per assolir aquesta intuïció del que de vitalitzant i el que es revocualle dedur per dominar el rigó i serse a mès del sentiment fantàstic.

Escolten nostres ulls, oìda especialissima, el que clamen els tons sobre la tela. Ànsi i calse trobant a intuïdons vivissimes i a reposada intel·ligència els seus vetats camins.

Als lets que ala ulls amb voluntat i gòlosia adrenen aquesta aquest artista un pensament, tots els camins del sòmni, unànament ells, menen al mòs profund sustrat de la natura, al nus mès apretat de misteriosas fòis.

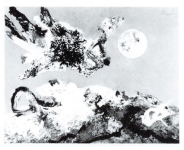

THARRATS

Esta al pintor davant un mòn que cada dia el premsa amb gres sonòl, imatges sens deds i lès buides respostes.

Mirava el fèrmament i la panoràs adarotera li emflava, imatge en fermacel, sense matèria mès, cec, univers inserit roda per un espai eterm, pesant desig a l'anima.

A la radora de la terra endevenia el tòt un nos sentòl: res enujava ja si la pintura prenia nous espais i si envolava llunyel rodar i rodar de l'habitat planeta.

Sòts avèlnigit un únic sol nivert i comen els espais ols cendes blancs, gelats, d'un univers imaginat; la matèria indubtòrla, tenebres sòn jord a llampecs de llums estranyes.

Sense matèria mès tot sarvia i les rella dins unes llums agonitzants, vòlades de misteris.

Font: biblioteca.tortosa.cat